

Na grob pobijenih hercegovačkih franjevaca na Širokom Brijegu dolazi se i u radosti i u tuzi

ŽIVOT SA ŠIROKOBRIŠKIM MUČENICIMA

► Piše: **Mirna Matijević**

Noć je 15. lipnja 2011. Sestra i ja vozimo se iz Mostara gdje smo ostavile oca u bolnici.

Dva dana prije žalio se da je pokvario želudac. Budući da ga nikad ništa nije boljelo, ili nam on nije govorio da ima poteškoća, mislili smo da je vrijeme viroze i da će se uz čajeve i dijetu sve stabilizirati. Međutim, kako se stanje nije popravljalo, otišli smo do dr. Tomića koji nam je rekao da se nešto događa s trbuhom, ali bez detaljnih pretraga i snimanja nije mogao sa sigurnošću utvrditi o čemu je riječ te nam je naložio da ga malo pratimo i ne bude li bolje, da se javimo u bolnicu. On, moj otac, čvrst kakav je oduvijek bio, trpio je do zadnje granice. Tek kada više nije mogao hodati, pristao je na odlazak u bolnicu, što smo i učinili.

Primili su ga u ambulanti za hitne slučajeve gdje su mu nakon silnih pretraga utvrdili da treba žurno operirati debelo crijevo. Budući da su već bila tri sata iza ponoći, a njegovo stanje to-

liko kritično i ozbiljno da ga ne smiju odmah operirati dok ne naprave još neke pretrage i pripreme ga za operaciju, odvodimo ga na kirurgiju gdje ga preuzima njihovo osoblje te nam kažu da sada trebamo ići i da dođemo ujutro kada se planira operacija.

Teška srca opraštamo se s njim.

Od iscrpljenosti on nije uspio ništa reći, nego je samo slabašno podigao ruku prema nama da nas pozdravi.

Šutimo obje. Zebnja nam se uvukla u srca. Hoćemo li ujutro zateći oca živa? Kako će proći operacija? Zar je njega, stijenu, kako ga jedne prilike nazva moj vjeroučitelj, snašla bolest? O, Bože, tisuću mi se pitanja roji u glavi...

Dolazim kući i uzimam kronicu u ruke. Molim. Ne mogu spavati. Pogledavam na sat. Kad će više svanutiti? Opet molim. Gubim koncentraciju, košmar mi u glavi.

Konačno jutro. Da nije što jest, čovjek bi se razveselio prekrasnom jutru okupanu suncem.

Šest je sati i trideset minuta. Sjedam u auto i put Širokog Brijega, put našoj Gospi, put grobova naših

mučenika. Ulaзим u crkvu. Gotovo da je prazna jer ima još oko pola sata do svete mise. Ljubim Gospu kao i uvijek i polako na prstima prilazim grobu mučenika. Klečim. Pogled

mi ide od jednog do drugog, od starijih svećenika fra Stanka, fra Ive, fra Marka do onih mladih fra Viktora, fra Ludovika, fra Julijana. »Nisu bili stariji od mojih sinova«, mislim u sebi. Kakvi su to ljudi koji su mogli učiniti takvo što? Koliko je godina prošlo otkad se molim na njihovu

grobu? Mislim četrdesetak. Kao djetu roditelji su nas vodili sa sobom da tu klečimo i molimo se. Tada mi je bilo čudno kad su nam rekli da je to grob fratara. Zar grobovi nisu u groblju? Ali kasnije, kako sam odrastala, tako su mi roditeljske riječi postajale jasnije. I danas kad god uđem u crkvu uvijek se pomolim da ih Bog privede u kraljevstvo nebesko i da se mole za nas u ovoj suznoj dolini te da budu pribrojeni blaženicima.

Neki je čudan mir zavladao u meni. Znam, nije prvi put da mi se to događa, ovdje na njihovu grobu. Osjećam se kao da su oni tu uz mene, za mene, kao i uvijek. Molim se da po njihovu zagovoru naš nebeski Otac učini onako kako on misli da je najbolje za moga oca. Koliko je puta klečao ovdje to samo oni pamte. Znaju sve njegove molitve i misli. Znaju s koliko ljubavi i poštovanja cijeni njihovo mučeništvo. Polako se u mene uvlači neki neobičan mir. Sve to što sam noćas u sebi proživljavala kao da se događalo nekom drugom, a ne meni. Cijelu sam svetu misu bila uz njihov grob.

Znala sam da će sve biti dobro. Kasnije u župnom uredu plaćam svetu misu i fra Vitomir mi daje broj telefona bolničkog dušobrižnika. Po izlasku iz crkve zovem ga i molim ako može da odmah ode u bolnicu i da moga oca ispovijedi i dade mu bolesničko pomazanje. Znam da je sveto pomazanje priprema duha za odlazak u nebo, kao i za ozdravljenje duše i tijela.

Bolestan otac. Koga moliti za pomoć nego Širokobriške mučenike, kako puk zove pobijene hercegovačke franjeve.

Stižemo u bolnicu u osam sati i sestra nam kaže da su ga upravo pripremili za operaciju te da ga možemo vidjeti samo nakratko. Ulazimo u sobu i ne možemo vjerovati da je to isti čovjek kojeg smo noćas ostavili nemoćnog. Osmijeh i ozarenost na njegovu licu govorile su više od riječi. Kaže nam: »Znate tko mi je jutros bio? Bio mi je svećenik. Ispovjedio sam se i primio bolesničko pomazanje. Sada sam miran. Spreman sam stati pred Boga, a ako on bude htio, spreman sam i nazad ovamo. Bože, neka bude kako ti misliš da je najbolje.«

Pogledao je u mene i upitao: »Jesi li to ti bila na Brijegu?« Rekla sam mu da sam bila u crkvi, na njegovu i našem Brijegu, i da sam se molila na grobu naših mučenika na kojem se on toliko puta molio zajedno sa mnom. Rekao mi je da je znao, da je osjetio, a još kad je vidio svećenika sve mu je bilo jasno. Odmah sam znala da su moje molitve izrečene na grobu naših mučenika uslišane.

Poslije dosta teške operacije, uz Božju pomoć i zagovor naših mučenika, moj se otac relativno brzo oporavio. I sada, pet mjeseci od operacije, osjeća se odlično iako dijagnoza (karcinom debelog crijeva) i nije baš optimistična, kao ni kontrolni nalazi koji ukazuju na progresiju. Još se ni jedan jedini put nije požalio na bol. Koliko će ovakvo stanje potrajati, samo dragi Bog zna, ali je i ovo do sada mnogo.

Hvala vam, dragi naši mučenici! Hvala vam na svakom trenutku, na spokoju i miru koji uvijek nađem kad klečim na vašem grobu.

*

Dana 23. ožujka 2012. u 3 je sata prestalo kucati plemenito srce moga oca Mile Crnjca. Otišao je u vječnost tiho i spokojno kako je i živio.

Njegovo je zdravstveno stanje bilo izvrsno sve do Božića, a onda je

polako bolest sve više uzimala maha. On je, pak, znao, iako mu nismo rekli o čemu je riječ, da se približio čas kada će završiti njegov ovozemaljski život. Uz svakodnevno slušanje prijenosa svete mise i krunice iz Međugorja, zajednički smo se molili našim Širokobriškim mučenicima da mu po njihovu zagovoru Bog udijeli milost da strpljivo podnosi svoju bolest te da okrijepljen svetim sakramentima umirućih može stati pred sudište Božje. Mogu posvjedočiti da se za vrijeme cijele bolesti nije potužio iako je imao strašne bolove koji su mu se vidjeli na licu oblivenu zno-

govih muka, ali sam uvijek molila: »Bože neka bude volja Tvoja«. Poslije bih išla do njega, a on bi tražio da se molimo njima, pa bismo se obiteljski molili Širokobriškim mučenicima. Svaki put kad bismo molili, on bi tiho plakao. Zadnjeg dana, na sam dan obljetnice, opet smo molili, a on je negdje pri kraju molitve naglas zaplakao i tako zajecao kao da proživljava njihovu muku. I jedino je tada plakao za vrijeme cijele svoje bolesti, ni prije ni poslije do zadnjeg časa.

Znam da se sve ovo odvijalo pod božanskom rukom, da se po zagovoru naših mučenika odvijalo onako

jem. Ni jedan jedini put nije rekao nekome da ga okrene, a zadnjih je dvadesetak dana bio prikovan za postelju. Posjeli bismo ga jedino tada kada su mu svećenici dolazili u posjet (fra Vendelin, fra Vitomir, fra Tomislav) te kada je posljednji put primio sv. sakrament umirućih.

Koliko je volio i cijenio žrtvu naših mučenika može posvjedočiti cijela obitelj kao i ja, a i svi koji ga poznaju. U drugom mjesecu kada se obilježavala 67. obljetnica mučeničke smrti naših pobijenih fratara, kada je snijeg zatrpao Hercegovinu, svaku sam večer pješice išla na Široki Brijeg i molila se našim mučenicima da po njihovu zagovoru Bog udijeli milost mome ocu u podnošenju nje-

kako je trebalo biti, jer kako drukčije objasniti da iz bolesti izlazi mir i spokoj koji je zračio iz moga oca do zadnjeg dana. Kako objasniti da noći provedene uz njega nisu noćna mora nego blagost.

Njegove posljednje riječi upućene nama, njegovoj djeci, bile su: »Draga moja djeco. Ja odlazim u vječnost pred Gospodina. Vi ostajete. Ljubite jedni druge i u dobru i u zlu i nikad nemojte činiti drugome što ne biste htjeli da drugi vama učini.«

Svakim danom sve mi više nedostaje, ali znam da se nalazi u vječnosti i da se moli za nas u ovoj suznoj dolini. I dalje klečim pred grobovima mučenika i molim da što prije budu pribrojeni blaženima i svetima. ✍